

Maz Evans

# SÁM DOMA SBOHMI









Maz Evans

**SÁM  
DOMA  
S BOHMI**

**slovar**

Original English language edition first published in 2017  
under the title SIMPLY THE QUEST 1 by The Chicken House,  
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS  
Translation Copyright © Chicken House Publishing Ltd  
Text copyright © MAZ EVANS © 2017  
The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.  
All rights reserved.  
Cover and interior design by Helen Crawford-White  
Cover and interior illustrations by Aleksei Bitskoff  
Translation © Katarína Karovičová 2018  
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,  
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2991-9  
[www.slovart.sk](http://www.slovart.sk)

*Venujem mojej Dilly*

*Hrdinovia vyzerajú rôzne a sú rozlične veľkí.  
Moja hrdinka je rozkošná, má svetlé vlásky,  
a keby som jej dovolila, jedla by na raňajky čokoládu.*

*Ľúbim ťa, moje malé statočné dievčatko*





## Smrteľné nebezpečenstvo

**V**ýkrik preťal skoré ráno ako žiletka toaletný papier. Elliot zareagoval prvý – ak sa dá mrmlanie „čomrmfbr“ pokladať za odpoveď.

Skôr než si uvedomil, kde je alebo kto je, februárovým ránom otriasol ďalší výkrik.

Elliot sa posadil na posteli a poškrabal sa na hlave. V zrkadle zachytil svoj obraz. Husté svetlé vlasy sa mu ježili na všetky strany aj za normálnych okolností, ale teraz na svitaní si dvanásťročný ospalý chalan pomyslel, že pripomínajú použitú záchodovú kefu. Zmätený mozog mu oznámil, že je ešte zavčasu, hoci len nedávno už po neviemkoľký raz uložil mamu do postele. Mal za sebou ďalšiu náročnú noc. Také boli teraz skoro všetky.





Tretí výkrik ho prinútil konať, či chcel alebo nie.

Rozhodne nekričala mama, jej výkriky poznal až pri-dobre. Vari ich napadol démon smrti Thanatos? Nie, El-liot ho uväznil v Podsvetí. S povzdychom si uvedomil, že to je tretí veľký problém v jeho živote...

Skotúľal sa z postele, na sebe mal školskú rovnošatu – načo sa prezliekať do pyžamy, keď zajtra opäť pôjde v rov-nošate do školy – a tackavo zamieril do kúpeľne.

Prišiel k nej práve vo chvíli, keď jeho nesmrteľní grécki spolubývajúci Zeus, Aténa, Afrodita, Hermes a Hefaistos vybehli (Hermes vyletel) hore schodmi. V ústrety sa im niesol ďalší srdcervúci výkrik.

Elliot pritisol ucho na dvere kúpeľne.

„Čo sa to, v mene tridsiatich termálnych bleskov, robí?“ zreval Zeus.

„Nič...“ zamrmlal Elliot, ale bohyne v plnej zbroji a pa-pučkách s labutienkami ho pricapili na stenu a vytvorili okolo neho ochrannú bariéru.

„Neboj sa, sme tu,“ povedala bohyňa múdrosti Aténa.

„Si v pohode, Elly?“ spýtala sa bohyňa lásky Afrodita, v rukách zvierala kušu.

„Jasné,“ odvetil Elliot spoza Aténinho obrovského strie-borného štítu.

Ak Elliot nepanikáril, tak najmä preto, lebo ho spoloč-né bývanie s rodinou antických bohov zocelilo. Odkedy Panna, súhvezdie Rady Zverokruhu, pred tromi mesiacmi spadla z oblohy do maštale na farme, Elliot

- ✓ nechtiac vyslobodil démona smrti Thanata,
- ✓ požičal si od kráľovnej Alžbety II. korunu,
- ✓ skoro vyletel z Brysmorskej základnej školy
- ✓ a naučil sa nadávať po latinsky, starogrécky a satyrsky.

„Otvor!“ zahrnel Zeus a zabúchal na dvere kúpeľne.  
 „Prikazujem ti to!“

Odpovedal mu ďalší prenikavý výkrik.

Zeus dal znamenie bohovi vyhne Hefaistovi.

„Všetci ustúpte!“ vykrikol kováč a s prekvapujúcou silou, akú by nik nečakal od hrbáča, čo nebol vyšší ako deväťročný chalan, zdvihol obrovskú bronzovú sekeru. „Ideme dnu!“

„Počkajte! Skúsme radšej...“ zvolal Elliot, keď sekera štiepala dvere, „... kľučku,“ dodal a strčil do rozrúbaných nezamknutých dverí.

Bohovia sa so zúrivým pokrikom a zdvihnutými zbraňami vrútili do kúpeľne...

Našli tam však iba Pannu, sedela na zemi a kolísala sa dopredu a dozadu s hlavou omotanou uterákom.

„Zlatko? Čo je?“ spýtal sa Hermes, ale ešte predtým obdivne fľochol na seba do zrkadla.

„Už je to tu zasa,“ zahundral Hefaistos.

„Moje milé dievča, čo sa stalo?“ spýtal sa Zeus a zastrčil blesk do pošvy. „Taký kravál som nezažil od čias, čo som sa na Valentína rozišiel s harpyou Henrietou.“

„Je to... je to príšerné,“ potiahla nosom Panna.



„Nejaká kliatba?“ spýtala sa Aténa.

„Alebo mor?“ spýtala sa Afrodita.

„Nie náhodou ofina?“ spýtal sa Hermes. „Zlatko, varoval som ťa, dávno vyšla z módy...“

„Nie... je to... je to...“ Panna si pomaly stiahla uterák z hlavy.

Bohovia zhíkli.

Elliot si ju mlčky obzeral.

„Nechápem,“ povedal, sklamaný, že jej nenarástla druhá hlava alebo sloní chobot. „Čo sa stalo?“

„ČO SA STALO?!“ zajačala Panna a potiahla sa za vlasy. „POZRI NA TO!“

Elliot sa na ňu díval, ale nič zvláštne nevidel.

„Chlapci sú takí...“ zamrmlala Aténa a Afrodita objala Pannu.

„Hej, kamoš,“ zašepkal Hermes. „Vlasy. Má ich úplne hnedé.“

„A čo je na tom čudné?“ zahundral Elliot.

„Človeče...“ zasmial sa Hermes a pokrútil hlavou.

„Moje krásne strieborné vlasy!“ nariekala Panna. „SÚ PREČ!“

„Aha, o to teda ide,“ povedal pomaly Elliot. Keď sa Panna lepšie prizrel, uvedomil si, že vyzerá trochu inak.

„Odfarbila si si ich?“ spýtala sa Afrodita a prečesávala Pannu prstami dlhé kadere.

„Zlatko, nikdy si nefarbi vlasy sama,“ radil jej Hermes. „Raz som to skúsil a mal som hlavu ako cvikla.“

„Ani som sa ich nedotkla,“ nariekala Panna. „Prečo by som to robila? Boli dokonalé. Takto som sa zobudila! Čo sa so mnou stalo?“

Elliot si všimol, že Afrodita s Aténou si vymenili významné pohľady.

„To sa len tvoje telo prispôsobuje tomu, že si smrteľníčka,“ vysvetľovala Aténa. „Celkom ti pristanú...“

„PRISTANÚ?!“ zajačala Panna tak prenikavo, že by mohla zahájiť futbalový zápas namiesto píšťalky rozhodcu. „Zabudli ste, aký je dnes deň? Musím predstúpiť pred súd!“

„To ani nejde, keď o tom stále trepeš,“ zamrmlal Elliot a pretisol sa pomedzi ostatných, aby si vzal zubnú kefku. Nikdy nebol ranné vtáča a päťhodinový spánok mu rozhodne nestačil, aby sa vládol zaoberať drámami nesmrteľných.

„Nesmieš si to tak brať.“ Aténa objala Pannu okolo pliec a chlácholivo si ju k sebe privinula. „Ak existuje spravodlivosť, dnes ti vrátia nesmrteľnosť.“

„Daj na moje slová, kardiú dostaneš naspäť,“ štebotala Afrodita a nastriekala sa voňavkou. „Navyše je to len pojednávanie. Členovia Rady Zverokruhu sa radi tvária dôležito. Spomeň si na Štedrý deň!“

„O Štedrom dni sa nehovorí!“ zahriakol ju Zeus.

„Phesne tak,“ vyprskol Elliot s ústami plnými peny. „Ukhludni sa. O nič strašné nejde.“

„Že nejde o nič strašné?“ vyhrkla výhražne Panna.



Všetci nevdojak ustúpili.

„Íha,“ zašepkal Hermes. „Schyluje sa k výbuchu.“

„VRAJ NEJDE O NIČ STRAŠNÉ!“ zvrieskla Panna. „Už týždne musím žiť ako smrteľníčka! Trpím hladom, únavou, všetkými otravnými ľudskými pocitmi a nejakou toxickou reakciou v nohaviciach, vždy keď sa najem fazule! Je to ponižujúce, nespravodlivé a IDE MI TO NA NERVY!“

Elliot vyplul pastu do umývadla. „Takže nemám spomínať tvoj pupák na brade?“

„Čože? Ááááááá!“ vykrikla Panna, vykrútila sa Aténe z objatia a vrhla sa na Elliota s najbližšou zbraňou, čo jej prišla pod ruku – bola to veľká ružová umývacia špongia.

Bohovia sa postavili na Elliotovu obranu. Afrodita pridržala rozzúrenú Pannu a Hermes ju odzbrojil. Aténa s Diom chytili Elliota za ruky a odtiahli ho do bezpečia. Panna chrlila nadávky a svoj prejav zakončila slovami: „... a napchaj si ho do gágora a ZADUS SA NÍM!“

„Elly, polial si záhradu?“ ozval sa za nimi rozrušený hlas.

Elliot sa obrátil. V rozmlátených dverách stála zmätená a roztrasená mama. V poslednom čase bola taká stále. Snažil sa potlačiť spomienku na vtipnú, veselú mamu, ktorá cestou zo školy robila mlynské kolesá. Minulý rok sa zmenila na nepoznanie. Všetko sa zmenilo.

„Elly?“ oslovila ho znovu. „Musíš poliať záhradu. Vieš,

ako si starký zakladá na svojich paradajkách. Polial si ich?“

„Áno, mama,“ odvetil Elliot. Naučil sa dávať prednosť milosrdným klamstvám pred zložitou pravdou, hoci si nebol istý, či mama ešte dokáže pochopiť jedno alebo druhé.

Žiaľbohu, v posledných týždňoch sa Josino správanie ešte zhoršilo. Napriek tomu, že Elliot sa zo všetkých síl snažil o ňu starať, stále väčšmi upadala. Často si nepamätala, čo sa stalo pred chvíľkou, trpela nepredvídateľnými náladami a často len horko-ťažko hľadala slová.

Elliot si nevšimol neodbytný hlas, čo mu znel v hlave.

*Zhoršuje sa to. Rýchlo,* hovoril.

„Si dobrý chlapec,“ usmiala sa Josie. „Starký bude... Čo sa tu stalo?“

„Nelám si tým hlavu, Josie, to len deti robili hlúposti,“ povedala láskavo Aténa a nenápadne nasmerovala krehkú Josie Hooperovú preč od rozrúbaných dverí. „Čo keby som ti uvarila na raňajky vajíčka?“

Josie sa vyslobodila z jej objatia a chytila Elliota za ruku. „Ďakujem, ale urobí to Elly,“ odvetila unavene.

Elliot vzdychol. Bohovia sa mu snažili s Josie pomáhať, ale čoraz častejšie ju iba on smel uložiť do postele, okúpať alebo jej pripraviť jedlo. Elliotovi to však vôbec neprekážalo.

*Ale áno,* ozval sa mu znovu v hlave neodbytný hlas.

„Tak poďme dolu, prestrieme spolu stôl,“ navrhla Aténa a ospravedlňujúco pokrčila plecami.



„Dobre,“ súhlasila napokon Josie. „Polial si záhradu?“

Elliot sa díval, ako Aténa opatrne vedie Josie dolu schodmi. Aký deň ich čaká dnes? Dobrý, ak si mama bude pamätať ľudí a miesta a bude šťastná a pokojná? Alebo zlý, keď býva beznádejne popletená, nahnevaná alebo posadnutá nejakou malichernosťou a nespomenie si na rozhovor spred piatich minút? Elliot dúfal, že dnes bude dobrý deň. Nezažili ho už dlho. Ani dobrú noc.

Afrodita sa usmiala a uštipla ho do líca, čo by neprepáčil nikomu okrem neodolateľne krásnej bohyně lásky. Elliot si obzeral spúšť okolo seba.

„Prepáč, kamoš,“ povedal Hermes. „Všetci sme stále v strehu. Veď vieš, sme tu zavretí od Štedrého dňa...“

„O Štedrom dni sa NEHOVORÍ!“ zareval Zeus.

„Fajn, radšej pôjdem pripraviť raňajky,“ navrhol Elliot.

„Raňajky!“ zajasala Panna a celá rozžiarená sa rozbehla dolu schodmi. „Výborne. Zomieram od hladu. Potom získam naspäť nesmrteľnosť, spárujem si ponožky a konečne pochopím delenie dvojciferným číslom! Dnes bude superperfektný deň!“ zvyškla a zoskočila z posledného schoda.

Elliot prevrátil oči a pobral sa za ňou. Baby sú fakt čudné.



## Nečakaná pošta

**V**ýučba smrteľníkov je skutočne strašná,“ vyhlásila o chvíľu Panna v kuchyni. „Mne niečo o tom hovor,“ zívól Elliot, hodil dve vajíčka do kastróla s vriacou vodou a nastavil si vreckové hodinky.

Keď sa mu minulý rok pri príhode s lietajúcim vlakom rozbili, Hefaistos mu ich ochotne opravil. Pridal navyše rozličné vychytávky. Jednou z najužitočnejších bola minútka oznamujúca, kedy sú vajíčka uvarené, hoci Elliot sa tešil, ako raz vyskúša „kontrolovaný výbuch“. Neodpustil si pohľad na diamant Zemekameň, jeden z Chaosiných kameňov zasadený v hodinkách. Zeus mu povedal, že ho nesmie nikdy použiť, ale ak chce poraziť Thanata, musí





nájsť aj ďalšie kamene – vzdušný, vodný a ohnivý. Pomsty-  
chtiví démoni smrti však musia počkať. Elliot bol teraz  
priveľmi unavený, aby šiel zachraňovať svet.

Zívol a poobzeral sa po kuchyni, hľadajúc bezodnú  
tašku, čo mu daroval Hermes na Vianoce. Zbadal ju na  
stoličke a vysypal jej obsah na stôl. Ležali tam pokope  
symboly jeho všedného – i nevšedného – života: kráľov-  
ská koruna, učebnice matematiky, perla splnených želaní,  
akýsi zlepenec, Diovo pero vystreľujúce blesky (nepoužil  
ho od nehody v chemickom laboratóriu), ďalší zlepenec,  
kúzelná trúbka boha spánku Hypnosa, tri vrchnáky na  
perá, dve perá (čo nepatrili k vrchnákom) a nakoniec Afro-  
ditina škatuľka s elixírmí.

Otvoril ju – štekliaci elixír, prdiaci elixír, vlasy upravu-  
júci elixír a napokon prebúdzací elixír. Zhlboka sa napil  
a ihneď pookrial.

„Sotva sme sa po Vianociach vrátili do školy,“ pokračo-  
vala Panna, „už sú zasa celý týždeň prázdniny.“

„Super, nie?“ zaškeril sa Elliot. Elixír a vyhlíadka na  
polročné prázdniny ho ihneď prebrali.

„Nechápem, ako môžeš cítiť k škole takú nechúť,“ vy-  
hlásila Panna. „Smrteľníci bez slušného vzdelania budú  
pravdepodobne odkázaní na podporu a celodenné poze-  
ranie televízie.“

„To znie lákavo,“ odvetil Elliot.

„Rozhodne nie!“ odvrkla podráždene Panna. „Mohlo  
by to mať katastrofálne dôsledky. Mohol by si skončiť...“

„Upokoj sa,“ vzdychol Elliot. „Žartoval som.“

„Takýmto žartom nerozumiem,“ zamračila sa Panna.  
„Je oveľa účelnejšie hovoriť, čo si človek myslí.“

„Ale nie je to také zábavné,“ zasmial sa Elliot. „Klop, klop.“

„Kto je tam?“ spýtala sa Panna.

„Ďuro.“

„Ktorý Ďuro konkrétne? Musia ich byť tisíce,“ povedala Panna.

„Ďuro s rukou zdurenou od klopania!“

Elliot sa zachichúňal. Panna zostala vážna.

„Chápem,“ povedala. „Ošetrili mu tú ruku?“

„Si beznádejná,“ zamrmlal Elliot a vrátil sa k vajíckam, lebo hodinky práve zazvonili.

Do kuchyne vbehla rozrušená Josie s rukami vo vlasoch.  
„Polial si záhradu?“ osopila sa naňho. „Nesmieme rozčúliť starkého.“

Elliot vzdychol. Takto to môže ísť celé hodiny. V poslednom čase mamu večne niečo trápi. Mohol ju upokojovať, koľko chcel, v taký deň bola Josie stále nervóznejšia a zabúdala, čo jej odpovedal na otázky, ktoré mu položila pred chvíľou. Bol na ňu strašný pohľad.

Človeku to ide na nervy, ozval sa v ňom vnútorný hlas.

„Polial som ju ráno,“ odvetil Elliot so sileným úsmevom a položil pred mamu vajíčka. „Najedz sa.“

„Och... moje obľúbené,“ usmiala sa Josie a zabudla na záhradu.



Zvonček bicykla im oznámil, že pred bránou čaká poštár. Elliot sa vrhol ku kuchynským dverám, previni-  
lo vďačný za príležitosť na chvíľu vypadnúť. Vybehol do  
sviežeho februárového rána.

„Ako sa máš, mládenec? Všetko v poriadku?“ zahlaholil  
poštár.

„Dobré ráno, Reg,“ odvetil Elliot a otvoril kúzelnú brá-  
nu, ktorá chránila farmu Sladký domov. „Ako sa máte?“

Reg Hyatt roznášal poštu odjakživa. Jeho najväčším  
koníčkom bolo vysvetľovať každému v Little Motbury,  
aká dôležitá je v jeho povolání diskretnosť. Jeho druhým  
najväčším koníčkom bolo klebetiť o každom obyvateľovi  
Little Motbury.

„Ujde to,“ vzdychol Reg. „Mám sa lepšie ako pani Mo-  
pettová z obchodu. Práve som jej doručil list od rozvodo-  
vého právnika.“

„Nevedel som, že sa rozvádza,“ povedal súcitne Elliot.

„Ani ona,“ odvetil Reg. „Ale odo mňa to nemáš...“ Po-  
dal Elliotovi poštu. „Drž sa, chlapče. A pozdrav mamu!“  
zavolať a odišiel.

Elliot sa vrátil do kuchyne a začal prezerat' zvyčajnú  
kôpku účtov a reklamných zásielok.

„Prečo sa ten Ďuro neohlásil vopred?“ uvažovala Pan-  
na. „Niektorho mohol čakať, nemusel tak dlho klopať...“

Elliot neodpovedal. Do oka mu padla zvláštna obálka.

„Mama?“ zavolať. „Prišiel ti list.“

Pozrel na adresu napísanú rukou. Takže nijaký účet ani

1 výpis z banky – je to niečo osobné. Kto píše mame? Díval  
2 sa, ako Josie otvorila list a začala ho čítať.

3 „Elliot? Elliot?“ domrzala netrpezlivo Panna. „Slúži ti  
4 dobre sluch? Pochybujem, keď máš v ušiach toľko mazu.“

5 „Mám aspoň niečo v hlave,“ odvrkol Elliot. „Si strašná...“

6 „Zamknite dvere!“ vykrikla zrazu Josie a s pokrčeným  
7 listom v ruke vyskočila spoza stola.

8 „Mama, čo je?“ spýtal sa Elliot.

9 „Kde je kľúč?“ Josie sa rozbehla k dverám s tvárou skri-  
10 venou v panike. „Musíme zamknúť!“

Elliot s Pannou ju ohromene pozorovali. Josie behala po  
12 kuchyni a hľadala kľúče.

13 „POMÔŽTE MI!“ vykrikla.

14 „Čo sa stalo?“ spýtal sa Elliot a vytiahol z vrecka na  
bunde vlastné kľúče.

„Zamkni,“ dychčala Josie. „Ihneď zamkni!“

„Jasné,“ upokojoval ju Elliot a otočil kľúčom v zámke.

18 „A je to. Všetko je v poriadku, mama.“

19 „Fajn, fajn, musíme mať stále zamknuté,“ nástojila  
20 a mykala kľučkou. „Musíme byť v bezpečí.“

21 „Kto ti písal?“ spýtal sa Elliot a pokúšal sa vziať mame  
22 list. „Ukáž, pozriem sa...“

23 „Nesmieš ani na krok z domu!“ zvolala Josie, vytrhla  
24 mu list z ruky a pritisla si ho na prsia. „Budeš stále tu! Ne-  
25 vytiahneš päty z domu! Počuješ, Elliot?“

26 „Mama, nemôžem byť stále tu!“ zasmial sa Elliot. „Mu-  
27 sím chodiť do školy...“

